

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

NR. 10 * DECEMBER 1947 * 30. AARGANG

Kære Spejdere!

Der har i de senere Aar indenfor visse Skolekredse været Bestræbelser for at simplificere Bibelhistoriens Beretninger og sætte dem om i Nutids Sprog, ligesom jeg har hørt en Lærerinde sige, at det var Synd at lade Børnene lære Psalmevers, fordi Ordene var for svære!

Hvor er det Synd! Jeg kan ikke tænke mig, at Øjeblikkets Børn skulde være daarligere begavede, end vi andre var, og hvor har vi ikke nydt de gamle Psalmer, som vi kendte saa godt og holdt af, fordi vi altid havde kunnet dem. Først var de kun meget smukke Ord, men vi holdt ikke mindre af dem for det. Englesus var der allerede dengang over dem, og senere fik de maaske nok en anden Mening og en større Dybde for os, men de glade Himmelsyner, som de engang havde aabenbaret os, bevarede de.

Vi har i Danmark en Nationalskat af Julesalmer, større end noget andet Land ejer dem, fordi vi har haft Grundtvig og Ingemann til at fortælle os om Julen paa deres Manér, Grundtvig, der i et lillebitte Vers kan evne at samle Himmel og Jord og evige Salighed, Fortid og Nutid og alt det, der maa komme, og den blide Ingemann, der nynner Himmeltonen ind i den Hverdag, vi alle kender og holder af. December kan være lang og graa — men vi vil, som vi altid har gjort det, gøre den til en Adventsmaaned gennem vore Sange, vore Julepsalmer, der begynder som en stille Nynnen — for til sidst lige op til Jul at blive til den Tonestige, paa hvilken Guds Engle vandrer op og ned.

Jeg ønsker jer alle, store og smaa, kendte og ukendte, en dejlig Jul, saadan en Jul som Hjertet er syngende med i, en Jul, hvor man er aaben for Eventyret, der begynder forjættelsesfuldt: Og det begav sig i de Dage!

Om det ogsaa kun er for et lillebitte, sprængfuldt Øjeblik, saa er det godt at fornemme, at

da aabner sig Himlens Borgeled —
da kommer ret Guds Rige!

Vi ønsker Jer en glad Jul
— og takker for mange
smaa gode Glæder i det
gamle Aar

Trille og Annesofie

Der er ingenting i Verden

Der er ingenting i Verden saa stille som Sne,
naar den sagte gennem Luften daler,
dæmper dine Skridt,
tysser, tysser blidt
paa de Stemmer, som for højtlydt taler.

Der er ingenting i Verden af en Renhed som Sne.
Svanedun fra Himlens hvide Vinger.
Paa din Haand et Fnug
er som Taaredug.
Hvide Tanker tyst i Dans sig svinger.

Der er ingenting i Verden, der kan mildne som Sne.
Tys, du lytter, til det Tause klinger.
O, saa fin en Klang,
Sølvklokkeklang
inderst inde i dit Hjerte ringer.

Helge Rode.

Slægt skal følge Slægters Gang.

Det er ikke ret længe siden, at jeg igen var Gæst paa en gammel Herregaard, hvor jeg kom meget som Barn. Det er ikke en af vore berømte gamle Borge med Grave og Vindebroer og Fæstningstaarne og Sagn og Spøgelser; nej, det er bare en stor og smuk gammel Herregaard i en dejlig vildsom Park med dybe Lindealléer og Damme med Svaner i, kort sagt en rigtig Gaard, som man gerne vilde have ejet den, og som man frygtelig nødig vilde miste, hvis den først var ens lykkelige Ejendom.

Men den er endda mere end en Herregaard, den er ogsaa et Hjem. Et Hjem, hvor store og smaa, gamle og unge, rige og fattige, der har faaet den Lykke at komme der, kan søge hen, hvis de trænger til det, og hvorfra de altid vender gladere og stærkere tilbage. Dette skyldes udelukkende en gammel Dame, der ejer Gaarden, og som nu er meget gammel, men som, trods Sygdom og Svagheder, er ung af Sind, forstaaende og kærlig, og fra hvem Hjertevarmen strømmer Mennesker imøde som fra en levende Kilde, der aldrig tørrer ud og aldrig forplumres.

Mange har spurgt sig selv, hvorfra dog denne Rigdom stammer. Engang var der endda en, der spurgte den gamle Dame selv derom, men hun saa bare forbavset op og spurgte: „Hvilken Rigdom?“ Og saa tav Spørgeren beskæmmet stille. Nu sidst, da jeg igen sad overfor hende ved Brændeilden i hendes hyggelige Stue med de mange Minder, stod dette Spørgsmaal atter levende for mig, og pludselig saa jeg Sammenhængen, idet jeg kom til at huske paa en Oplevelse, jeg som Barn havde der paa Gaarden, en Oplevelse lille i sig selv, men stor nok til at vise, hvordan god Tradition gives i Arv gennem Slægter, og forøvrigt ogsaa, hvordan en Besættelsesmagt optraadte for hundrede Aar siden, og hvordan danske Mænd af Ære mødte den dengang.

Oplevelsen er et af mine allertidligste Juleminder, og et af de kæreste, og derfor kommer det her.

Det maa have været nogle faa Aar efter Aarhundredskiftet. Jeg var bare en lille Praas, og jeg sad af en eller anden Grund ganske alene en sen Eftermiddag i Mørkningen i den store Havestue paa Gaarden. Det var lige op under Jul, jeg havde den Dag været med til den sidste Julebagning derude, og nu var jeg træt og lidt søvrig og en hel Del bange, for Stuen var stor og mørk, og i et Hjørne skimtede jeg Thorvaldsens Hebe, som jo ellers er fredelig nok, men som er en stor hvid Dame at være sammen med for en lille mørkeræd Pige. Jeg maa have grædt lidt, for pludselig kom den Dame, der nu er en gammel Dame, ind med en tændt Petroleumslampe, som hun satte fra sig, mens hun anbragte sig ved Siden af mig, tog min Haand imellem begge sine og spurgte mig, vel for at faa mine Tanker bort fra al Bedrøveligheden: „Naa, hvad ønsker du dig saa til Jul?“ „Penge, Masser af Penge!“ røg

det ud af mig, hvad der saadan set var forstaaeligt nok, for mine Forældre havde netop dengang mistet en lille Formue, hvad der naturligvis trykkede mit Hjem en hel Del. Damen smilede og rystede paa Hovedet og gav sig saa til at fortælle.

„Nu skal jeg sige dig en Ting, som du skal huske, for det er noget, som er meget vigtigt at vide her i Livet, og det er, at Penge er noget, der er meget rart at have, og

som man maa tjene for at faa Hus og Mad. Men Penge i sig selv er ikke noget at ønske sig, for de betyder intet mod alt det gode, som vi skal fylde vores Liv med, Kærlighed og Godhed, Ære og Hæderlighed, og en god Samvittighed, der kan bæres med en rank Ryg. Jeg har lært dette af min Far, som du ikke har kendt, men som jeg skal fortælle dig lidt om nu.

Du ved godt, at vi var i Krig med Tyskerne i 1864, men du ved maaske ikke, at Tyskerne dengang besatte det meste af Jylland, fordi vi ikke var stærke nok til at holde dem borte fra vor Jord. Da de havde besat os her, sammenkaldte de de ti højeste Embedsmænd i Landsdelen, min Far var imellem dem, og forlangte, at disse Mænd skulde tvinge Befolkningen til at give Tyskerne ikke alene Mad, men mange Heste, mange Tusind Par Soldaterstøvler, mange Penge og meget mere. De ti Embedsmænd sva-

rede blankt *Nej!* Saa blev de dømt til at skydes og deres Ejendomme skulde beslaglægges. Alligevel holdt de fast ved deres *Nej*. Saa kommanderede man den op paa aabne Bondervogne, der dengang var endnu værre at køre i end nu, og man gav dem ikke Lov til at faa Overtøj eller andet med; de maatte køre, som de gik og stod, mange, mange Mil, helt fra Kolding til Flensborg, og mange af dem var ældre Mænd, der slet ikke var vant til saadanne Strabadser. I det Fængsel, man satte dem ind i, havde de det slemt, flere af dem maatte ligge om Natten paa Gulvet paa nogle Sække, og de ventede hvert Øjeblik at blive hentet for at blive skudt. Men, og her nu godt efter, for nu kommer der noget meget vigtigt, *de tabte ikke Modet*, tværtimod bestyrkede de hinanden i, at de havde handlet ret og værdigt, og saa fik det ellers gaa, som det kunde. De havde allesammen Familie, som de vidste vilde faa det svært uden dem, ja, som tilmed vilde blive fattige, naar nu Tyskerne tog al deres Ejendom, men de veg ikke fra det, som de ansaa for at være ret. Min Far har fortalt, hvordan han om Natten laa og tænkte paa Gaarden her, som han holdt forfærdeligt meget af, og som han næppe turde haabe at komme tilbage til. Han laa og tog Afsked med Stuerne, med Dyrene og med Træerne i Haven og i Skoven, og saa tænkte han paa os derhjemme, som han regnede med, at han havde set for sidste Gang. Og alt imens alle disse Tanker gik igennem ham, saa besluttede han i sit stille Sind, at slap han ved et eller andet Under fra dette med Livet, saa skulde Resten af hans Tilværelse gaa ud paa aldrig at svigte det, som han ansaa for det rette. Han laa ogsaa og tænkte paa, at alle disse Embedsmænds Rig-

domme ikke kunde hjælpe dem nu, og han kom til at foragte Penge, som en Værdi i sig selv, og han besluttede, at hans Liv, hvis han da fik Lov til at fortsætte det, skulde bruges saa lidt som det var muligt til dette at tjene Penge. Han holdt det Løfte. De ti Embedsmænd slap virkelig levende ud af deres Fængsel og kom helskindede hjem til deres Familier; og min Far kom altsaa her tilbage til sin Gaard. Men han blev aldrig mere nogen rig Mand. Flere Gange havde han Muligheder for at tjene mange Penge, men han foretrak at fylde sit Liv med Godhed og Menneskelighed, med Bøger og Studier og med en Tilværelse nær ind paa Naturen, og det blev han lykkelig ved.

Naar jeg nu har fortalt dig alt dette, lille Pige, saa er det, fordi jeg gerne vil have, at du skal lære aldrig at tabe Modet, eller i det mindste aldrig lade andre se, at det er ved at glippe, og at du aldrig skal ønske dig Penge, eller sætte en Tøddel af din lille Person paa Spil for Penges Skyld, for det er de ikke værd. Og saa ønsker jeg for dig, at du maa faa en dejlig Jul, og at du maa huske, at Julen er ikke bare Julelys og Julegaver og Kager og Gaasesteg og alt det andet dejlige, men at det er den glædeste af alle glade Fester, fordi den er Vorherres Fødselsdagsfest, og det er ham, der har lært os Kærlighedens og Godhedens og Hæderlighedens, ja, endogsaa Fattigdommens dybe Glæde. Glædelig Jul, kære lille Pige!"

Og saa bøjede Damen sig ned og gav mig et Kys paa Panden, og med det indviede hun Julen for mig, ja, i Grunden hele mit Liv.

J. M. W.

NU HAR VI JUL-IGEN!

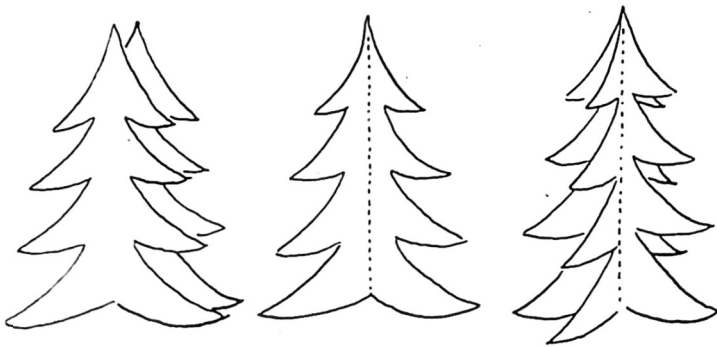
Naar alle Spekulationer med, hvad man skal give den ene og den anden i Julegave, er overstaet, og Tingene lavet eller købt, saa kommer det Øjeblik, der er mest spændende for Giveren, nemlig Indpakningen!! Har I nogen Sinde tænkt over, at det kan være særlig morsomt — og gøres særlig morsomt? Jo mere opfindsom man er, des mere morer man sig selv — og des større Glæde vækker man hos den, der modtager Gaven. En lille Gave, der er pakket ind med Omhu og Eftertanke, kan tit vække langt større Glæde, end den dyre Gave, der maaske blot bliver overrakt, kedeligt indpakket i graat Papir.

Jeg véd ikke, hvordan I har det, men jeg har nu altid ærgret mig over, at gaa hen til Boghandleren og købe 5 Ark Julepapir med Nisser og andre Ting, samt en Rulle Baand at binde om, for hvorfor i Alverden skal Boghandleren ene have Fornøjelsen af at festliggøre mine Gaver?

Tænk jer blot en Pakke — indpakket i pænt hvidt Papir med rødt Baand om — tager man saa en lille Grankvist med en ganske lille, flettet Hjertekurv eller en lille forgyldt Grankogle og stikker ind ved Baandet — straks har man en fiks og festlig Indpakning, ikke? Til Lillebror kan I i Stedet klippe Figurer ud og klistre paa. F. Eks. Bamse og Dukke Lise i mange forskellige Situationer — saa kan I tro, Lillebror glemmer helt at pakke op for Gaven, blot for at glæde sig over Papiret. Er Pakken til Far kan I jo klippe Piber, Cigarer og lign. ud, til Mor Gryder, fikse Hatte, smarte Sko og meget mere.

Hvad mener I for Resten om at pakke en Pakke ind i et Stykke af gamle, kasserede Mørklægningsgardiner, og saa klistre Guld- og Sølvstjerner paa?

Men se, man behøver jo ikke nødvendigvis at pakke Tingene ind i Papir. Det ser kun festligt ud, hvis der paa

Juletræet eller Gavebordet, eller hvor I nu anbringer jeres Gaver, findes Pakker, der er camoufleret paa anden Maade. Har man f. Eks. bestemt, at Mor skal have en Flaske Eau de Cologne eller lign., men synes, at det er saa kedeligt, saa kan man jo klæde Flasken paa som en Dukke. Af Crepepapir eller en Papir-Serviet laves en Kjole, eventuelt sættes et lille Forklæde om — ogsaa af Crepepapir. Hovedet laves af Karton og Ansigtet males paa. For at skjule, at Hovedet er hult, sættes en Kyse eller Hat paa. Haaret er naturligvis „Fehaar“, og Arme laves af Piberensere. Skal Far have Barbergrej — Barbersæbe og -Blade — kan det jo paa samme Maade laves til en Dukke. „Barberdukken“ kan jo saa have Barberbladene i Armene.

Skal I hjælpe Mor med at sende Julepakker til Familien, som I ikke kan være sammen med i Julen, maa I skam ogsaa give jeres Mor, som jo maa tænke paa alle mulige Ting nu til Jul, en Haandsrækning. Hvis der skal noget spiseligt i, f. Eks. en Sandkage eller et Glas Sylte-
tojs, kan I jo pakke det ind i Cellophanpapir med røde Baand omkring. Det ser baade festligt og delikat ud. Og husk saa, at netop i saadan en Pakke ser det godt og dekorativt ud, hvis de enkelte Gaver er pyntet med en lille Grankvist, vi nævnte før.

Men hvad enten Gaven er pakket ind paa den ene eller anden Maade, saa skal der jo Navn paa den. Man kan klippe Bogstaver ud i kulørt Papir og klistre paa, man kan lave et fikst lille Kort med Farveklip eller, hvis man er meget kvik, kan man lave en Rebus.

Det mest morsomme, synes jeg, er et lille hjemmelavet Kort med Klip paa og saa et lille Vers om, hvem det er

til. Det behøver jo ikke at være noget langt, svært, blot saadan.

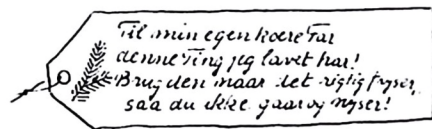
*Til min egen kære Far,
denne Ting jeg lavet har!
Brug den, naar det rigtig fryser,
saa du ikke gaar og nyser!*

Maaske er I saa heldige, at jeres Mor giver jer Lov til at pynte Juletræet — eller i hvert Fald være med til at „finde paa“ og lave Ting dertil.

Hvad siger I til at klippe Juletræer ud i grønt Karton, lægge dem 2 og 2 oven paa hinanden og sy ned midt igennem. Derefter bøjes de, saa de kan staa. Rundt om Træerne kan I lade løbe en lang Række af Nisser med hinanden i Haanden. Nisserne klippes ud i helt rødt Karton. I kan jo godt uddybe Idéen nærmere ved at lave Grødfade, Kælke og lign. i Karton — enten dobbelte, saa de kan staa selv, eller ved at klistre Støttefod bagpaa.

Er I maaske trætte af at se paa Nisser, hørte jeg forleden om en, der havde malet tomme Garntrisser brune, lakeret dem, og stukket smaa Havreaks ned i. Det vil sikkert se meget dekorativt ud paa Julebordet.

Paa den sidste Travetur før Jul kan I jo ogsaa prøve at finde lidt Brænde, der er egnet til at danne en lille Brændestabel midt paa Bordet. I de overste laves Huller til

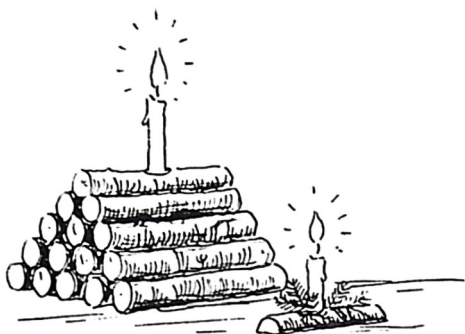
Lys. Rundt om Kuverterne ligger ganske smaa Brændestykker, ligeledes med Lys i. Er man saa heldig at faa Birketræ, er det jo det bedste, men ellers kan I jo røre lidt Gips, og lade det illudere som Sne. Synes I en Brændestabel er for meget, kan et enkelt Stykke Birketræ — midt Bordet — med Lys i, ogsaa se vældig godt ud.

Mos, Grankviste og Paddehatte er jo altid meget dekorativt; men husk, at lægge Karton eller lign. under Mosset, da det ellers ødelægger Bordet og Dugen.

Men det er jo ikke nok, at Bordet og Farverne er festlige, Stuen maa jo ogsaa bære Præg af, at nu er Julen kommet. Naar I nu faar et Par Idéer her, er det jo ikke Meningen, at det altsammen skal benyttes paa een Gang i samme Hus, for nok skal det være festligt, men det skulde jo nødigt virke saa overfyldt, saa man ikke kan holde ud at være der, vel?

Lav Nisser i alle Størrelser, glade Nisser, søde Nisser, grimme Nisser, gode Nisser, nysgerrige Nisser og alle mulige Nisser, og stik dem ind bag ved Billeder, over Dørkarme — eller hæng dem mellem Dørene, hæng dem ned

ra Lysekroner — kort sagt alle mulige Steder — helst sammen med en lille Grankvist.

Eller lav Nisser, der rider paa Grise, stik en Blomsterpind igennem dem, og sæt dem saa ned i Mors Urtepotter.

Eller lav smaa Halmbjørne og Halmbukke, og sæt dem op rundt om i Stuen.

Nu siger sikkert mange af jer: „Ja, det er meget godt, men vi duer nu ikke til saadan noget!“ Det er noget Sludder, for enhver, der har prøvet det nogle Gange, vil tværtimod opdage, at jo mere man laver, des større Lyst faar man dertil og des mere opfindsom bliver man. Prøv det blot, saa skal I se, det passer.

lille M.

Et Par Julegaveideer...

Har du husket at sende din udenlandske penfriend en Julehilsen og har du fortalt hende, hvordan vi fejrer Julen her i Danmark? Ellers skulde du gøre det!

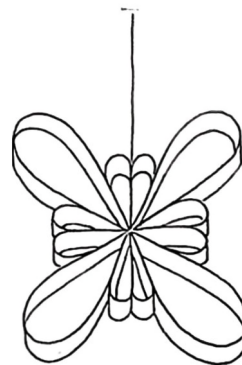
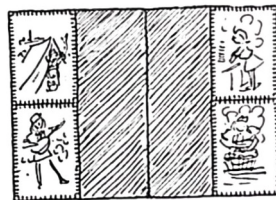
Tror du ikke ogsaa en lille Ting, som du selv har lavet vilde glæde din norske, svenske, engelske eller hollandske Spejderkammerat? Det tror jeg, og nu skal jeg fortælle dig, hvad jeg sendte til min ungarske penfriend i Aar: Jeg lavede en *Skrivemappe* af 12 Spejderkort, som jeg købte paa Depotet. Først klippede jeg dem til, saa de alle blev lige store, derefter syede jeg Knaphulssting med kulørt Garn rundt i Kanten paa alle Kortene ca. $\frac{1}{2}$ cm inde. Saa „kastede“ jeg Kortene sammen, saaledes, at de 4 dannede Forsiden og de 4 Bagsiden af Mappen. Som vist paa Tegningen blev de sidste 4 Kort syet til indvendig i Mappen — 2 paa hver Side, og tilsidst lagde jeg et Stykke grønt Trækpapir ind i Mappen (den stikkes blot ind i de 2 Lommer, der fremkommer, naar de sidste Kort syes paa).

De af jer, der er flinke til at haandtere en Løvsav skulde prøve at save denne lille Figur ud og bagefter male den med lidt stærke Farver. Den vil Bedstemor sikkert blive glad for til at vinde Garn op paa, og I kan tro, Lillesøster vil gøre store Øjne, naar Bedstemor er ved at være færdig med sit Garnnøgle, og der saa springer saadan en Trolld ud af det.

Maaske trænger i til at faa Juletræspynten fornyet i Aar — var det ikke en Idé at prøve denne Figur? Den er meget nem at lave. Af stift Skrivepapir med Linier klipper I langs med Linierne nogle Strimler ud: 4 Strimler à 10 cm og 8 Strimler à 5 cm. Ved Hjælp af en fin Naal og Traad samler I let Figuren ved at trække Naalen igennem Papirstrimlerne og til sidst binde Systraaden sammen. Saa er Figuren færdig, og I kan anbringe den paa Juletræet — og jeg tror, I vil synes, den tager sig smukt ud!

Og saa sender jeg jer alle en venlig Hilsen — og god Jul!

Bo.

*** **POSTBOX** ***

Mine Postbox-Venner maa have Taalmodighed; der er strømmet ind med Breve og Ønsker, det er umuligt omgaaende at faa alle tilfredsstillet og da navnlig, naar Adresserne skal sendes saa langt som til Australien!

Husk, hvis I ikke inden for et vist Tidsrum faar Svar paa Brev, da at skrive til mig igen med Opgivelse af det Nummer, der staar paa det Brev, jeg har sendt jer, Sagen vil da blive undersøgt ved Henvendelse til de andre Landes Postboxsekretærer.

Fromse.

»Her er vi — hvor er I?«

Selv om ethvert rigtigt Julekort er tegnet med Sne over en Landsbykirke eller smaa røde Nisser i Snevejr, og selv om enhver rigtig Julehistorie skal ende med, at efter frygtelige Forviklinger kan alle gaa glade til Kirke Juleaften, mens Sneen falder blødt, saa er jo dog Sandheden den, at som Regel er December taaget og regnfuld, og den haardere Vinter sætter først ind i Begyndelsen af Januar. Men det Aar, der her skal berettes om, var Vinteren allerede kommet i Begyndelsen af December, og allerede ved Juletid var alle Vande omkring os frosset til, og man kunde paa Skøjter tage lange og spændende Udflugter til de Øer, som ellers kun laa i en fjern og eventyrlig Dis.

Men i December har jo alle Mennesker saa travlt; i Patruljen havde vi travlt med en Jule-good-turn af store, krævende Forberedelser, der var de personlige Julegaver, og dem skulde der laves mange af, for det var just i de Aar, da den kulørte Bast lige var kommet paa Mode og aabnede for uanede Muligheder, og der var endelig alle Pligterne hjemme, der i Juletiden altid er af en egen spændende og duftende Sødme. Saa de lange Skøjture kunde der først blive Tid til senere, i Juledagene. Vi drøftede meget i Akelapatruljen, om vi ikke skulde lave en lang Tur til Bogø, hvor en af Patruljens tidligere Medlemmer var havnet. Og Vera Vips, som havde været særlig Slyngveninde med Tromle, som hun kaldtes paa Grund af sin Legemsbygningens Egenart, var særlig ivrig paa Turen. Men det er ikke altid saa let at arrangere store Fællesforetagender i Juletiden; der er altid nogen, der skal noget andet, som selv skal have Gilde, eller skal ud at smage paa andre Menneskers Julekager, der er bygget efter andre Opskrifter. Det endte da ogsaa med, at ikke andre end Vera Vips og Wikkelvejr kunde tage afsted, og det var der jo ikke noget at gøre ved. De blev sendt afsted med mange Hilsner og meget Vinken af os andre fra det lille Nors Havn, og jeg tænkte lidt paa, mens jeg gik hjem i den klare Frostdag for at forberede et vældigt Juletableau med Flugten til Ægypten, at det jo ikke var vore bedste Skøjteløbere, der tog paa Langfart, men slog mig til Taals med, at de havde lovet kun lige at spise Frokost med Tromle og at tage fra Bogø igen Kl. 14, saa de kunde være hjemme Kl. 15,30. Og saa gik jeg som sagt hjem til den ikke ringe Opgave, som det faktisk er at fremstille et naturtro Æsel ved Hjælp af 5 Stk. Pap og Roms Dyreatlas samt en skinnende Glorie til Jomfru Maria.

Kl. 16 ringede en lidt bekymret Fru Wikkelvejr, Ingerpigen var ikke kommet hjem endnu, Kl. halv 17 ringede Fru Vera Vips, at det ikke alene var begyndt at mørkne, men at det jo ogsaa var blevet tæt Taage, og hun var lidt rystende i Stemmen. En Telefonsamtale til Bogø, der var nøjagtigt lige saa længe om at gaa igennem, som man er om at lave en Æselhale med Pensel og Løvsav og slaa den

fast med et stort Som, bragte den foruroligende Besked, at Vera Vips og Wikkelvejr havde forladt Øen lidt over Kl. 14, som de havde lovet, og altsaa forlængst burde være hjemme!

I klart Vejr skulde det selv efter Mørkets Frembrud ikke kunne byde paa nogen Fare eller Vanskelighed at finde hjem fra Øen, Byens Lys vilde skinne klart som point de reapipe, og paa højre Side vilde man ogsaa hele Tiden have Landkending ved Lyset fra de mere spredte Gaarde og Huse. Men med Taagen var det en anden Snak. Selv fermere Skøjteløbere end de to vilde nok kunne forvirle sig i Taagen, og selv om Aviserne længe havde forsikret om Isens Holdbarhed, saa var der den Fare, at man ved at tage Kurs alt for meget til venstre kunde risikere at nærme sig den aabne Rende over Storstrømmen. Der var altsaa ikke andet for, end at vi maatte mobilisere en Redningsekspedition og det hurtigt.

Heldigvis havde jeg liggende en ret stor Bunke Fakler, der var beregnet til et Fakkeltog efter Nytaarsgudstjenesten Nytaarsdagseftermiddag, og en halv Time efter kunde vi mødes ved den lille Kaj, Korporalen, Divi, Fniseras, en Del af de større „Lossere“, nogle store Drengespejdere, Wikkelvejrs og Vera Vips's Fædre, i alt var vi vel en lille Snese Mennesker, der med Skøjter paa og en brændende Fakkelt i Haanden kunde begynde Eftersøgningsarbejdet. Da vi først var kommet ud af det lille Nor, spredte vi os saadan, at vi lige kunde skimte Naboens Fakkelt. Taagen

(fortsættes Side 163)

4 nordiske Spejderchefer sender danske Pigespejdere en Julehilsen

Spejderchef
Josefine Barman.
Norges K. F. U. K.

Det er med glede jeg sender mine danske spejderkamerater en hilsen. Jeg vil knytte den til en liten opplevelse under verdenskonferansen i Polen.

Vi skulle ha leirbål nede på marken, hvor våre polske spejderkamerater var samlet. Da vi skulde gå dit ned, fikk vi et eggeglass med olje, hvori der lå en plate med en liten veke, som vi med stort besvær fikk tendt.

Så vandret vi nedover den ujevne marken med vårt lille lys. Det var stummende mørkt ute, og vi måtte gå ytterst forsiktig for ikke å snuble, men det hjalp, at andre også lyste med sin lille flamme.

Det var spennende å gå der som lysbærere, spennende om vi kunde nå frem med lyset brennende. Hvis du har prøvet å gå ute med et brennende lys, så vet du at en må gå varsomt.

Når vi lykkelig nådde frem, slynget vi oljen på bålet, som flammert opp hver gang det fikk næring fra en „lysbærer“.

Mange ganger siden har den lille opplevelsen stått for meg som en symbolsk vandring. Vi speidere skulde være lysbærere, hjelpe og lyse for andre, og selv om våre lys er små, så hjelper de i en mørk verden.

Jeg må tenke på hva Karen Jeppe, den danske heltinnen i Armenia, sa i Nasjonernes Forbund i Genf. Hun hadde søkt om hjelp til Armenia, men en hadde sagt: „Det kommer til koste for meget, og det blir så lite vi kan utrette.“ Da reiste hun seg, „Armenienes mor“, som hun kaltes, og sa: „Ja, det er bare et lite lys, men natten er så mørk.“ Og hennes ord virket så sterkt, at hun fikk hjelpen.

Også nå er mørket stort i verden, det trenges mange, mange lysbærere. Tenk, om vi speidere kunde være det. Nå blir det jul, da feirer vi ham, som er „Verdens lys“.

La oss be ham tende sitt lys i oss, så vi kan bli hans lysbærere, være gode, barmhjertige og hjelpsomme, så det blir lettere for noen andre å gå igjennom det kommende året.

Med en hjertelig julehilsen til hver især fra deres

Josefine Barman.

Spejderchef
Dagmar Maalstad, N. S. F.
(Norsk Spejderpike-Forbund)

Kjære danske Spejderkamerater.

Jeg ville så gjerne sende dere alle en hilsen fra speiderpiker i Norsk Speiderpikeforbund og ønske dere alle en riktig God Jul fra oss. Vi gleder oss til å møte noen av dere på landsleiren vår til sommeren. Når jeg nevner ordet leir, faller et speiderminne meg inn. Det viser hvorledes en speiderpike var trofast mot sitt land. Vi var i utlandet til en speidersamling, hvor mange land var til stede, og en aften skulle hvert land ha en liten del i en oppvisning i et teater. Et av de nordiske land hadde bare en representant der, og vi trodde alle, at hun ikke kunne opptre siden hun var alene, for hun kunne da ikke danse folkevisedans, hun kunne ikke deklamere for ingen ville forstå hennes sprog. Vi stusset på, om vi skulle tilby oss å hjelpe henne slik, at hun for eksempel kunne synges en sang fra sitt land, men vi gjorde det ikke!!!

Forestillingen kom, og alle byens — det var en stor europeisk hovedstad — autoriteter var til stede. Den enslige speiderpiken ville ikke, at hennes land skulle stå til skamme. Hun danset en av sitt lands beste folkedanse solo, uten musikk, men med en rytme og bevegelser så faste og myke, at ikke en av oss savnet musikken. Hun høstet sterkest applaus av alle opptredende. Hennes sterke fedrelandsfølelse har siden stått for meg som idealet, hun har levendegjort løftet: Å være trofast mot fedrelandet. Jeg vil gjerne gi dere alle del i dette lille speiderminne,

som har gjort meg selv glad så mange ganger. Kanskje kan det også hjelpe dere til å forstå dette løftet bedre og gi den delen enda større plass i hjertet.

Med speiderhilsen

Dagmar Maalstad

Spejderchef
Gerda Bäckström („Ludde“),
Sveriges Flickors Scoutförbund

Kära flickscouter i Danmark!

Danmark var det första land som Sveriges Flickscoutförbunds ledning kom i kontakt med förutom scoutmoderlandet England. Det var på den tiden, då Grevinnan Brockenhus Schack var spejderchef. Från Danmark fick vi också vårt första utländska scoutchefsbesök. Grevinnan Brockenhus Schack med en förtjusande adjutant besökte oss sommaren 1916. Vi hade då vårt första ledarutbildningsläger på Södertuna, som ligger helt nära Frustunaby, där under årens gång utländska gäster välkomnats. Vi var inte vana vid så höga och fina besök och försökte göra allt så bra som möjligt för vår gäst. En flicka blev hennes svenska passopp och hade snart förunderliga berättelser om den danska Spejderchefens lägerutrustning.

Det vänskapsbånd, som i våra scoutförbunds barndom knöts, har allt sedan dess bibehållits, och inte bara jag utan hundratals svenska ledare- och flickscouter ha många glada minnen från Danmark. Jag minns, när vi på det nordiska lägret på Brahe-Trolleborg fingo inbjudan att komma med 100 flickscouter- och ledare, men absolut ej fler. Tåget genom Sverige stannade mitt i natten, och jag öppnade vagnsdörren för att motta två flickor från en liten ort i Småland. O, fasa där stod tre med full utrustning! De klev upp och tåget rullade vidare. Vad var att göra? Kollektivpasset gällde 100. Kanske någon av Skåneflickorna blivit sjuk? Det vore en räddning! Ja, nog hade en Skåneflicka blivit sjuk, men reserven var redan inkallad. Vi var och förblev 101. Jeg var nog inte så värst kavat, när jag vid framkomsten anmälde: „Här är Sveriges Flickors Scoutförbunds grupp på 100 — och så jag.“ Älskvärda som danskar är, lät ledningen också mig få vara kvar. Alla låg vi i en stor lada tillsammans med bl. a. Svenska KFUK och Island. Tacktalet satte jag och Magda Bergström ihop efter tapto inkrupna i den lösa

halmen under våra filter. Filterna fick tjäna som ett mörklagt tält, och vid ficklampans svaga sken skrevs tacktalet. Jag hoppas, det blev lika hjärtligt och tacksamt som vi ville.

Ären har rullet iväg, och alltjämt fylls mitt hjärta likasom många, många svenska flickscouters med tacksamhet för allt vi fått från Danmarks pigespejdere, sist men inte minst deras spejderchefer.

Alla, alla vill jeg tacka och önska God och Glad Jul!

Er tillgivna

Gerda Bäckström (Ludde).

Formand for K. F. U. K.
Spejderne i Danmark,
Esther Skjot-Pedersen

„En spændende Spejderoplevelse“. Er der ikke saa mange, saa man næppe kan sige, den ene er mere spændende end den anden. Men mon det ikke var den første Lejr ved „Vosnæsgaard“? Troppen var startet i Marts, men vi skulde rigtignok i Lejr, for det var Drengene. Og for os blev den en eventyrlig Lejr. I 1917 havde man ikke alle mulige Haandbøger og belærende Fører- og Træningslejr, saa det var med at prøve sig frem. At Teltene derfor var rejst galt i første Omgang, og Diamantgravene var hele „Løbegrave“, var der maaske ikke saa meget at sige til. Hvis det blev Regnvej, skulde der være Plads til Vandet! Og forresten blev det et frygteligt Regnvej, saa vi maatte ty til Laden en Nat.

Mest spændende var den første Nattevagt. Gaardens Karle yndede at ligge i Skovkanten for at gore os forskrækkede, saa min Kammerat og jeg var ikke helt stolte, da det blev vores Tur. Og jeg husker, hvor hun protesterede, baade naar hun skulde gaa yderst og inderst. Saa blev en af Spejderne syge, og midt under det hele faldt Teltet sammen, og hun raabte: „Jeg dør! Jeg dør!“ Heldigvis var der en behjertet Kammerat, der krængede Teltvinduet ned over Hovedet paa hende, og saa sad hun og sov videre med Hovedet ud af Vinduet, indtil Teltstangen blev repareret igen. Og der var Besøg paa Slottet, Ridetur paa Hesteryg og meget andet eventyrligt. For dengang begyndte Spejdereventyret — og siden har det fortsat.

Esther Skjot-Pedersen.

1947

Nu rinder det ud, det gamle Aar
og maaede vi alt det, vi vilde?
Vi sløves for meget, mens Dagenes gaar,
og mangt, vi holdt af, gik til spilde.

Det skete i det gamle Aar,
det vared altfor længe
for alle husked' at faa med
"den første" Spejderpenge.

Det var saa trist for en Fører,
naar hun skulde gaa og møde
Patruljens Spejdere til at komme
til Tur og Patruljemøde.

Nogle bar en Uniform,
som var det Kludebunker,
ligned mer end Spejdere
en Samling gamle Klunker.

Mon ikke Patruljen
dig lærte at vide:
det værste af alt
er ikke at gide!

Det gamle Aar var lidt for
graat og savnet for ofte Følør.
Tidest blir det at gaa fejn frem
naar man har glemt sit Humpør.

1948

Nu kommer det til os, det nye Aar
med nye og ubrugte Dage.
Fortrøstningsfuldt gaar vi igen mod Aar,
lader elismødet blive tilbage.

Patruljens Kassefører
nu af alle sikkert venter,
de af sig selv i dette Aar
vil huske Høntingenter

Det bliver godt
naar vi ved, vi bgr,
møde præcist
og i godt Humør.

Presset og pletfri skal Drag-
ten være og bæres med Klaver.
Paa Trilles Tegning ved Siden af
den rigtige Spejder du ser.

Med nye Aar
følger nye Kræfter
og smart vi i Patruljen
bliver derefter.

Vi tror vi vidre vinder
om vi kan sammen staa.
Her vandrer frem i Som-
mersol Danmarks glade blaa

JULPAAENLANDSTATION

Midt ude i den flade, vide Verden laa der en Landstation.

Den laa som Anfører for en Klynge pyntelige Huse, hvori der boede baade Læge, Dyrlæge, Købmand, Kromand, og hvad der ellers horer til. Kirkebyen laa et godt Stykke borte, saa „Stationen“ udgjorde en lille Verden for sig selv, hvori Fru Stationsforstander Flindt gav Tonen an og herskede som en meget handlekraftig og opfindsom Dronning. Stationsforstanderen mente jo nok selv, at han herskede med haard Haand i den snavsetgule, eenetages Stationsbygning. Han var en lille, spinkel Mand med en stram, indædt militær Holdning og uddelte altid sine Ordre med en kort, bjæffende Kommandostemme, men Gud og Hvermand vidste, at han i Virkeligheden var from som et Lam, og stod fuldstændig under sin Kones Kommando i Privatlivet, saa ingen tog ham det ilde op, naar han tordnede og rasede som en sand „Ivan den Skrækelige“ og tumlede med Portører og Assisterter, saa man hvert Øjeblik maatte tro, at en af dem skulde slæbes bort og elektrisk henrettes i Signalhuset.

Man maatte lade ham, at han havde skabt Orden paa Stationen. Under hans Forgænger, der var en godmodig, svagelig Mand, var Forholdene efterhaanden blevet meget rodede — Gulvene i Ventesalene var et Ælte af Sand og Søl — Spyttebakken i „Tredie“ var kulsort af gammel Skraaspyt — og en Del af Omegnens Mandfolk havde faaet den Vane om Aftenen at sidde i det lille Kontor og ryge Tobak og læse de aabne Brevkort, der skulde omhæres næste Morgen. Alt dette var nu aldeles forbi. Ingen fik Lov til saa meget som at skæve til Porten, og Ventesalene var rene Mønstre paa Uhygge og Renskurethed. „I og II Kl.s Ventesal“ var et lille bitte Rum med umagelige, røde Plyschesmøbler. Der opholdt sig sjældent andet derinde end en Lugt af gammelt Plysch og Gulvklude samt ligesom Aanden af en Cigar, som Godsejeren havde røget derinde for to Maaneder siden. „Tredie“ var et større Rum, hvor nu i Flindts Tid Gulvet hver Morgen var skuret og sandstrøet, og Spyttebakken straaede blankpudset og med kruset hvidt Papir om. Væggene var af en ejendommelig, trist, graagrøn Farve og prydedes af forskellige Bekendtgørelser om, hvad der var forbudt. Vittige Rejsende havde raderet og skrevet om i Teksterne, saa der fremkom meget aandrige — ofte uartige — Sætninger.

Pragtstykkerne blandt Kunstværkerne var en Plakat om „Druknedes Redning“ med flere Illustrationer samt en Opsats om „Kartoffelbiller“, hvor man i glødende Ord og ligesaa glødende Farver oplystes om dette Skadedyrs Familieliv og afskyelige Vaner.

Ellers bestod Udstyret af et Bord fuldt af Skjolder og Rifter, nogle ubarmhjertige Træbænke, en blaa Karaffel med Vand fra i Fjor og for Resten en overvældende Duft af Gulvklude og mange Aars Pibetobak. En kæmpestor Kakkelovn gjorde om Vinteren sit bedste til at bekæmpe Kulden fra Dørene, der idelig lukkedes op og i.

Naar Folk skulde med Toget til Byen, gjorde de sig færdige om Formiddagen og satte sig saa ind i Ventesalen og ventede, til der gik et Tog. Man kunde jo altid fordrive Ventetiden med at passiare, ryge Tobak og sigte efter Spyttebakken.

Over dette Rige herskede altsaa Stationsforstander Flindt, og over ham igen og over meget mere herskede Fru Flindt, som var en stor, fyldig Dame med Ørnenæse og Hovedet fuldt af noget, der en Gang havde været romantiske Krøller, men nu nærmest maatte kaldes „Strit“. I sin Ungdom havde hun haabet paa at blive Operasangerinde, men der havde ikke været videre Held ved det, og nu trøstede hun sig egentlig ganske godt med at være Stationsforstanderinde og Leder af Omegnens Forlystelsesliv. Assisteret af sine to Døtre, Marie og Mathilde, og de vekslende Assisterter var hun utrættelig til at arrangere Komedie, Tableauer, Bazarer og Underholdninger i veldædigt Øjemed. Hun instruerede, friserede og sminke, og naar Forestillingsaftenen i Forsamlingshuset kom, passede hun Tæppet, soufflerede, var Skud og Skrig udenfor Scenen og Mumlen i Baggrunden og var heller ikke bange for at overtage en af Rollerne med kort Varsel. Idéer manglede hun aldrig, og nogle af dem var gode, som vi skal se.

Døtrene var et Par sværmeriske Ungmøer, der fulgte deres Moder i tykt og tyndt. Deres Tid gik ellers med at gennemgaa Kursus af forskellig Slags, og de var altid begejstrede. „De „æ-ælskede at sy Lommer“ og „æ-ælskede at gaa paa Lofter“, og sommetider forelskede de sig i Assisterterne. Marie havde været forlovet med en saadan i 5 Aar. Hun og Søsteren stod i Tableau, dansede plastisk Dans med bare Tæer, spillede Heltinderne i „Abekatten“, „Et enfoldigt Pigebarn“ og „Slægtningene“ og stod i Bod ved Bazarerne iført fantastiske og ubegribelige Nationaldragter, der aldrig havde set nogen som helst Nation.

Fru Flindts Energi og Foretagsomhed var utrættelig, og det var utroligt, *hvad* hun kunde overkomme, og *hvor* hun kunde overkomme at være. Paa Grund af sin Mands Stilling havde hun naturligvis en Del frie Rejser paa Jernbanen, og dem benyttede hun flittigt. Den ene Dag hørte man, at hun var rejst til Kolding — den næste Morgen kom hun tilbage fra Aarhus, og naar man samme Dags

Aften gik og spadserede fredeligt paa Landevejen, opskræmmedes man af vilde Krigshyl og saa en Skikkelse i flagrende Cape og med en stor Knortekæp hvirvlende i Luften oppe paa Toppen af en Ruin. Det var Fru Flindt der legede Røvere og Soldater med Assistenterne og Dotrene omkring det gamle Teglværk.

Kort sagt — hvad havde „Stationen“ været uden Fru Flindt?

Saa var det en Juleaften.

Toget vestpaa stampede sig pustende og stønnende over de flade, vinterhvide Marker, hvor Piletræer og Buske stak op af Sneen som smaa, sorte Pinde. Mørkt havde det været hele Dagen, fordi Himlen hang tung og graa over det hele Land, og nu var det forlængst blevet Nat.

Inde i Toget var Stemningen alt andet end livlig. Alle Passagererne var i daarligt Humor over af forskellige Omstændigheder at være tvunget til at sidde og rumle i Toget i Stedet for at sidde i en hyggelig Stue og spise Gaasesteg. Nogle var sure og mugne, og de yngre havde Graaden i Halsen af Medlidenhed med sig selv. Gnaveriet laa ligefrem i en tyk Sky i Luften, fortættede sig og drev i lange Striber ned ad Vinduerne. Et Par Handelsrejsende paa II Kl.s forsøgte at faa et Slag Kort, men de opgav det og hensank i mørke Tanker og Gaben.

Paa I Kl.s var der kun en eneste Passagerer — en svær, midaldrende Dame i Pels og Galochestøvler med loddent Foer og med en uhyre Baggage fuld af fornemme Hotelmærker. Hun kom fra Udlandet og havde slet ingen at komme hjem til, saa hun havde ikke noget at være ked af i den Retning, men var bare i al Almindelighed vred og arrig over danske Forhold og danske Jernbaner.

Paa III Kl.s sad de bredere Lag og dinglede mod hinanden i Takt til Togets Rysten og Stampen. En tyk Bondekone — aldeles indsvøbt i Kaaber og Tørklæder — sad og sov med en Kurv Æg paa Skødet. Hun skulde besøge sin Søster og vilde forære hende Æggene i Julegave, men var først kommet i et forkert Tog og havde nu opgivet alt undtagen Æggene, som hun ikke turde slippe af Hænderne.

Udenpaa Toget balancerede i Vinternatten Konduktør Mikkelsen, for det var for Gennemgangsvognene var kommet i Brug. Mikkelsen var ellers en knagende flot Fyr. Hans Overskæg kunde ses bagfra, og naar han skred ned ad Perronen med Uniformskasketten paa det ene Øre, syntes hans Beundrerinder, at han lignede en Løjtnant.

Selv Mikkelsen var i Aften i daarligt Humor. Det var et Hundeliv at klatre her udenpaa Vognene i den bidende Blæst og holde sig fast med valne Fingre, mens andre Mennesker sad og havde det rart indendørs.

Lokomotivføreren skaffede sit Tungsind Luft ved at lade Lokomotivet udstøde øredøvende Skrig, naar man holdt ved de triste Stationer, hvor kun en enlig Mand med Kraven op om Ørerne kom ud og besørgede den nødvendige Tjeneste paa Perronerne.

Nu holdt man igen!

Hvad var *det*? Der var ligesom en anden Klang i Lokomotivets Hyl — alle Hjul og Bremsen og Kæder ringlede og raslede — Dampen stod ud af alle Knaphuller. Glade Stemmer lod paa Perronen — Stationsbygningen laa som et Fepalads med Lys ud af alle Vinduer, og alle de Rejsende foer op og kiggede ud.

Kupédørene blev revet op. „Kom ind — kom ind! Værs’go!“ Og ud tumlede alle i alt deres Rejsetøj og blinkede som Høns i Lyset.

Fru Flindt og Marie og Mathilde havde smækket Døren op ind til III Kl.s Ventesal og trak Folk derind, mens Stationsforstander Flindt stod og raabte „Hurtigt — hurtigt! Vi har kun 5 Minutter!“ Ind kom baade de Handelsrejsende og Konen med Æggene og Lokomotivføreren og Fyrboderen og Konduktør Mikkelsen og alle de unge, julevemodige Mennesker.

Der var tændt et stort Juletræ midt i Ventesalen, og paa det forkradsede Bord stod en Gryde fuld af skoldhed Punch, et Regiment af alle Slags Glas og Kopper og store Lurfade fulde af Æbleskiver. (Marie, der „æ-ælskede at bage Æbleskiver“, havde bagt i flere Timer.)

Døren var slaaet op ind til de Flindt’ske Saloner — Fru Flindt sad ved Klaveret og slog an til „Glade Jul“, og alle sang med. Mange begyndte at snofte saa smaat. Der var kun Tid til to Vers, saa maatte man gribe til Glassene og Æbleskiverne.

Nu var der ikke noget daarligt Humor mere. Man drak og man klinkede, lo og snakkede, og Æbleskiverne forsvandt som Dug for Solen.

Midt i Larmen hørte man Fru Flindt slaa an til Champagnegaloppen.

Det kunde ingen staa for. Man smed Æbleskiver, Glas og hankelose Kopper fra sig, hvor det kunde træffe sig og kastede sig over sin nærmeste Sidemand, og snart var hele Salen en sydende Hvirvel af Overfrakker, Kaaber og strikkede Halstørklæder.

Fru Flindt spillede, saa Klaveret glødede.

Ude i sin fornemme I Kl.s Kupé sad den fine Dame ganske alene. Hun havde med nogen Undren set det gemene Folk forlade Toget, som nu stod og osede sagtmodigt ved Perronen, og da nu Sang og Festlarm trængte ud til hende, blev hun nysgerrig og stod ogsaa ud af Toget.

Forbløffet stod hun i Døren til Ventesalen og saa lige foran sig Stationsforstander Flindt, der roterede om Konen med Æggene med Kurv og det hele, saa hans lange Frakkeskoder stod vandret ud i Luften.

Pludselig stod Konduktør Mikkelsen foran hende og bukkede, og for hun vidste et Ord af det, var hun trukket ind ad Døren og susede i Mikkelsens Arme sidelæns ned gennem Salen, saa det svuppede i Galochestøvlerne. Skont hun var tyk, var hun ingenlunde ubehændig, og uvilkaarlig rettede hun sig efter Mikkelsens mesterlige „Føring“. Mikkelsen var i den Grad i Aande, at han var

lige ved at sige „Strik“ til hende, men han beherskede sig og nøjedes med at sige: „Hvor De danser storartet, Frue!“ Hun blev helt rød i Kinderne og følte pludselig, at det var længe siden, hun havde modtaget en saa behagelig Kompliment.

Ligesom hun med et Hyl sank om under Kartoffelbillen, begyndte Stationsklokken at kime. Det var Stationsforstanderen, der var kommet til sig selv og nu stod stiv og strunk og ringede. „De fem Minutter er gaaet. *Afgang!*“ raabte han, og Dansen standsede som ved et Trylleslag.

Man skyndte sig hen til de sidste Rester af Punchen, og en af de Handelsrejsende greb det Pæglemaal, han havde faaet at drikke af, og udbragte en Skaal for Hr. og Fru Flindt og Mathilde og Marie og Stationen og for Kongen og Fædrelandet og Damerne og os allesammen og glædelig Jul!

Øredøvende Jubel og Touche fra Lokomotivflojten, hvor Lokomotivføreren allerede havde indtaget sin Plads!

„Tag en Æbleskive med paa Vejen!“ raabte Fru Flindt, og blussende, leende og snakkende myldrede man ud til Toget og indtog sine Pladser. Man var som een stor Familie, og ingen var sovnlige eller gnavne mere. Selv den fine Dame var helt ked af, at hun paa Grund af sin Finhed var nødt til at sidde alene i sin røde Flojlskupé. En Opmuntring var det dog, at Konduktør Mikkelsen somme-tider paa sin Klatretur uden paa Toget kom forbi hendes Vindue og ikke var helt fri for at blinke lidt til hende i Farten med det ene Øje.

„Farvel — Farvel — og lykkelig Rejse!“ raabte Flindterne paa Perronen.

Stationsforstanderen kimede, Lokomotivet udsendte igen et mægtigt Hyl, Passagererne hang paa hinandens Rygge ud af Vinduerne og viftede med Hænder og Hatte og Lommetørklæder og raabte Hurra.

Med en Larm som af flere Læs gammelt Jern, der kastes imellem hinanden, satte Toget sig i Bevægelse og gled langsomt ud i Vinternatten med en lang, lang Røg-hale efter sig.

Mum.

Eli Meldgaard og Jonna Gunhøj, Brædstrup, Yrsa Roed, Gerda Iversen og Else Margrethe Pascardt, Jeanne d'Arc' Trop i Herning. Grete Nissen og Elna Krabbenhøft, I. Esbjerg.

Elly Andersen fra Brædstrup. Ragna Hammerskov, Grethe Rasmussen, Inge Jæger, Tove Dyrsoe og Annelise Stampe, alle fra Skjern.

Inger Rasmussen fra I. Viborg.

★ ★ **HVAD SKAL VI FORDRIVE TIDEN MED I**

Juledagene?

Hvis I faar nogle ledige Timer i jeres Juleferie, hvor I ikke aner, hvad I skal bestille, saa er her lidt, I kan tage fat paa.

Vi har udsat forskellige Præmier — saaledes kan man for hver Opgave vinde een Præmie, og der er ogsaa udsat en Præmie for den, der har alle 4 Opgaver rigtige, saa I kan se, der er mange Chancer. Løsningerne skal indsendes til Korpskontoret, Læssøegade 199, Odense, senest den 15. Januar 1948. God Fornøjelse!!!

Opgave Nr. 1.

Hvor grundigt mon I læser „Pigespejderne“??

Bladtrolden har været paa Spil og har klippet i vort Oktober- og November-Blad, men hvor har han klippet? Nr. 1, 2 og 3 er fra Oktoberbladet, medens de sidste 7 er taget fra November-Bladet. Angiv nøjagtigt, fra hvilke Artikler, Historier eller Vers disse Udklip stammer.

Opgave Nr. 2.

Tinka har tændt Baal, og medens hun varmer sig ved det, synes hun i Flammerne at kunne se alle de Ting, hun ønsker sig i Julegave. En af Tingene synes Tinka at kunne se særlig tydeligt. Hvad ønsker hun sig?

Opgave Nr. 3.

Kan I huske Julemærket fra 1946? Her kan I se fem Julemærker, men kun et af Mærkerne er, som det skal være. Hvilket Mærke er rigtigt, og hvilke Fejl er der paa de andre fire?

Opgave Nr. 4.

Nissen her har fundet ud af, at denne Tegning kan tegnes i een Streg uden at løfte Blyanten fra Papiret, og der maa kun tegnes een Gang paa hver Streg — men nu vil Nissen ogsaa gerne vide, om I kan finde ud af det?

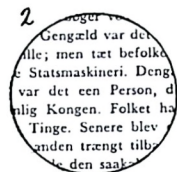
Rigtig glædelig Jul ønskes I allesammen af

Lil.

10. sorte stjernestruede Himmel og mod

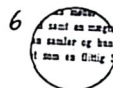
7. Vasa Rørd, Gerda Iversen og Else

8. træffe Fortene fra mit nuværende Division, Lørdag

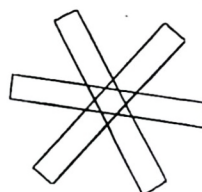
9. Menneskealdre har bevirket, at en Række

II

III

IV

Vinderne af Præmieopgaven i „Pigespejderne“ Nr. 8.

Mette Elmholdt, Tingvej 1, Herning. 1. Præmie.

Henni Mortensen, „Solbakken“, Rø St., Bornholm.
2. Præmie.

Else Lykkeberg, Judithsvej 13, Hellerup. 3. Præmie.

Tak for de mange Løsninger. — Sætternissen havde desværre været paa Spil, saa der var indløbet en Fejl, som I har været opmærksomme paa. I maa undskylde denne Fejl, jeg haaber ikke, det gentager sig.

Løsningen var:

Spejderne har i Sommer rejst vidt omkring og set en Mængde nye Ting.
Vil du se, hvor alle var henne i Aar, kig nederunder, og Besked du faar.

Noderne paa Linierne var Streger i Morsealfabetet, og Noderne mellem Stregerne var Prikker i Morsealfabetet.

Løsning paa 2. Del af Opgaven var:

Norge — Faxe — Skive — Aarhus (her var Fejlen, der stod Arhus, og nogle havde fundet ud af, at det ogsaa kunde være Saar — og det er naturligvis ogsaa rigtigt) — Lemvig — Aabenraa — Odense — Amerika — Frankrig — Randers.

Præmierne er sendt ud til Vinderne.

Lil.

EN RIGTIG

Julehistorie...

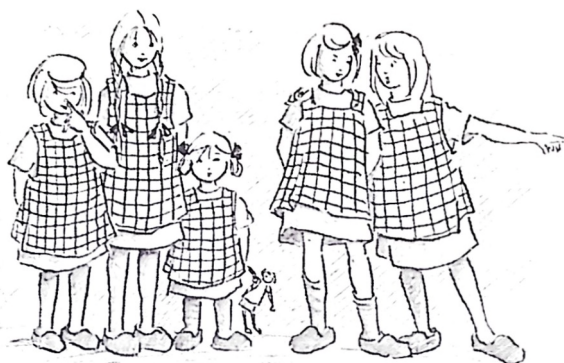
Mette saa sig om og bestemte med sig selv, at her vilde hun ihvertfald ikke være.

Det var jo ikke for det, de var jo meget venlige imod hende her paa Børnehjemmet, Bestyrerinden med den mærkelige, høje Frisure og Hesteansigtet og alle de smaa og store Piger i deres graa Kjoler, tærnede Forklæder og svappende, brune Sutsko; men der var noget farveløst over det hele og en ubehagelig Lugt som af Gulve, der altid bliver vasket med for meget Vand, som ikke bliver torret rigtigt op i Skyndingen, og af kogt Kaal. Og der var jo ikke noget rigtigt Vejr i den Stump Have, de ikke alene maatte, men *skulde* lege i, og hvor de klaprede rundt i for store Træske og sloges om en Gynge og en Vippe og ellers ikke kunde foretage sig ret meget.

Mette var vant til meget Vejr og mange Farver; hun havde været vant til at færdes paa alle Slags Veje og i al Slags Natur med sin Far, naar han malede, hun var vant til at se Verden i Farver; alting havde Kulører for hende, Navne, Dage, Begreber. De havde havde haft Verden saa dejligt for sig selv, de to, som de færdedes gennem Dagene og hjalp hinanden med alt, med at passe deres lille Malerhus, med at lave Mad, med at læse Lektier og med at blande Farver; og Far kunde fortælle om alt, saa Tingene blev levende, baade Danmarkshistorien og de fjerne, vidunderlige Landes Geografi, de Sten, de traadte paa, og Nordskovens ældgamle Ege.

Men saa var Far blevet syg en Dag, meget syg. Aah, det hele havde været saa forfærdeligt og forvirret. Alle de fremmede Mennesker, der pludselig trampede ud og ind i deres lille Verden, som ikke kom andre ved, Lægen, der sagde, at Far skulde paa Sanatorium, og alle de sorte Mænd med de lange Cigarer, der snakkede frem og tilbage om, hvad der skulde ske med Mette, naar hun slet ingen Familie havde. Huset, der blev lukket, og Lærerinden, der rejste med hende til Børnehjemmet og hele Tiden klappede hende paa Kinden med en fed Haand og vilde have hende til at spise snadskede Kongen af Danmarksbolsjer. Og saa selve Ankomsten til dette Sted, hvor alting var saa graat, Træværket, Gulvene, Menneskene og Decembertaagerne, der hele Tiden laa klamt over Landskabet og som en graa Mur spærrede for alt Udsyn og gjorde Verden endnu mindre.

Mette var ti Aar og ikke ufornuftig. Hun kunde godt forklare sig selv, at der var jo ingen, der var onde ved hende, Verden var bare død her. Der var ingen, der sang, undtagen Morgen- og Aftensang med drøvende Harmoniumakkompagnement og uden Lovsang i. Der var aldrig nogen, der tegnede, for det var noget Griseri, og der var ingen, der fortalte Historier, for det var der ikke Tid til,

og det var, som om Drømmene selv standsede udenfor den graa Taagemur. De sagde, at hun var flink i Skolen og vidste meget af sin Alder, men hun syntes selv, at hun vilde aldrig kunne komme videre i sin Viden, naar Lektier blot var tørre Bogstaver og Tal i Bøger bundet ind i graat Karduspapir. Kammeraterne syntes, hun var en kedelig en, men de lod hende da være i Fred, og naar de klaprede rundt i Havestumpen, sad hun paa en stor Sten ved Havelaagen og drømte om sin Far og haabede saa, at Taagerne en Dag vilde lette.

En Dag om Ugen skulde de af Børnene, der havde Familie, skrive hjem, men man kunde ikke skrive, hvad der laa en saa forfærdelig tungt paa Hjerte, for alle Brevene blev læst igennem, og havde man skrevet, at man vilde hjem eller bort, blev man kaldt op til Bestyrerinden med Hesteansigtet, og hun saa bedrovet ud og spurgte saa meget, og endte med at sige, at en lille Pige, der stod helt alene i Verden, skulde være taknemmelig, fordi hun her paa Børnehjemmet havde fundet et Fristed og et Hjem, hvor man forstod hende og vilde tage sig af hende. Saa blev Brevet revet i Stykker, og man maatte skrive et nyt, dikteret af Bestyrerinden om, at man havde det godt og haabede ogsaa, at ens Familie havde det godt. Venlig Hilsen.

Nej, her *kunde* Mette ikke blive. Hun maatte gaa til sin Far. Hun maatte finde ham, om hun saa skulde gaa til Verdens Ende; hun som var vant til at lave Mad og vaske og alt muligt som den fermeste lillebitte Husmor, hun kunde vel nok faa Lov til at gaa dem til Haande paa Sanatoriet — og naturligvis vilde han kun blive rask, naar han havde hende hos sig, saa de kunde drømme og digte og tegne sammen.

Nu var det ovenikøbet ved at blive Jul. Der blev snakket en Del om Julen paa Børnehjemmet, og de, der havde været der i længere Tid, hviskede om Juletræ og Flæsksteg, og der blev flettet smaa Hjerter og Kurve af Tapetpapir. Men Marie syntes igen ingen Luft, der var i dette graa Hus og tænkte paa sidste Aar, hvor hun og Faderen var gaaet ud i Julenatten med Juleneg og Kaal til deres Ven, Haren bag Hegnet, og hvor Stjernerne havde tindret, som de kun kan det i Julenatten. Og saa bestemte hun, at hun vilde gaa.

Det var Lillejuleaften, Taagen var afløst af et Regn- og Snefog, der gjorde Vejene endnu mere uoverskuelige. Mette havde Fornemmelsen af, at Børnehjemmet lå i Nærheden af en By, for der blev altid talt om „at tage til Byen“ eller „hente det og det i Byen“. Der vilde hun gaa hen. Og saa vilde hun paa Stationen spørge, hvor det nærmeste Sanatorium lå, og se, om hun for den Tokrone, hun havde haft med sig hjemmefra, kunde faa en Billet derhen. At hun kunde blive eftersøgt, anede hun nok, men mente, at hun kunde faa et Forspring, fordi alle havde saa travlt nu med Juleforberedelser, at det godt kunde vare et Par Timer, før man opdagede, at hun var gaaet, og hverken Bestyrerinden eller Madam Madsen i Køkkenet holdt af Regnvejr, saa de vilde saamænd nok betænke sig paa at gaa ud og lede. Og saa traskede hun da hen ad Landevejen med Regn og Sne i Ryggen. Det var dejligt; hun var igen alene, hun havde igen Vejret for sig selv, og hun var aldeles overbevist om, at hun skulde finde sin Far og overraske ham med et Besøg til Jul, og saa skulde de to nok i Fællesskab finde ud af, hvordan det altsammen skulde være!

Hun vilde saa gerne synge, men det turde hun ikke rigtigt, for hvis der nu var nogen ude efter hende, saa skulde de ihvertfald ikke kunde fange hende paa Sangen. Sorte og glinsende dukkede Træerne op i Regntykningen, paa begge Sider anede hun Markerne, og da hun havde gaaet en Time anede hun ogsaa Byen, hvor enkelte Lygter var blevet tændt i det begyndende Tusmørke. Det opmuntrede hende saa meget, at hun efter at have set sig om og forvisset sig om, at der ingen Forfølgere var i Hælene paa hende, maatte nynne med sig selv den Julesang, hun og Faderen holdt saa meget af:

„Der er noget i Luften, jeg ved ikke hvad,
som Foraar, skønt Skoven har mistet hvert Blad—“

Saa beruset var hun af sin Frihed og sin Sang, at hun ikke opdagede, at hun ikke nynnede, men sang af sine Lungers fulde Kraft, før der pludselig dukkede en Skikkelse op foran hende, en Pige, der var lidt større end hun selv i en lang sort Regnfrakke, en Pige, der sang med ogsaa af sine Lungers fulde Juleglæde! Hun standsede først lidt forskrækket, men hvad, hun saa saa rar ud.—hun kunde vel næppe være farlig? „Jeg hedder Jette,“ sagde den fremmede Pige, „hvad hedder du?“ og saa maatte de le af, at Mette og Jette rimede saa godt paa hinanden, og saa fulgte de ad ind mod Byen, der nu lå foran dem med Lygterne skinnende som Lysringe i det vaade Vejr.

„Hvad laver du her?“ spurgte Mette, og Jette forklarede, mens hun slog ud med store Armbevægelser i Regnen, at hun var gaaet sig en Tur for at finde paa en knip-pel god Gerning, hun kunde gøre i Morgen, for det første var det jo Jul, og for det andet var hun Spejder, hvis Mette vidste, hvad det var, og det vidste hun ikke ret meget om, og for det tredje var hun saa glad, at hun

maatte finde paa noget, som ingen havde fundet paa før! Og hvad lavede Mette? Og saa fortalte Mette, at hun var paa Vej, om det saa skulde være til Verdens Ende, for at finde sin Far! Jette var straks i Fyr og Flamme — for her gik jo lyslevende Juleeventyret lige ved Siden af hende! Jette havde heller ingen Mor og elskede ogsaa sin Far over alt i Verden og kunde slet ikke tænke sig andet, end at Julen den maatte man selvfølgelig fejre sammen med ham, hvor og hvordan det end maatte ske. En Gang for et Par Aar siden havde de f. Eks. fejret Jul hos en fattig Familie, hvor hendes Far, der var Læge, havde maatte tilbringe hele Aftenen hos en Patient, — de havde taget hele deres Juletræ med derhen og deres Julegaas og havde delt deres egne Julegaver med Familien, og det havde været en dejlig Aften! Men samtidig var Jette med sine 12 Aar en lidt mere praktisk Person end Mette med sine 10 og helt andre Slags Erfaringer. At vandre ud i Verden med 2 Kr. i Lommen for at finde et Sanatorium, som man ikke vidste, hvor lå, vilde aldrig føre til noget godt, og hvis Mette gik ned til Jernbanestationen, var der al mulig Grund til at tro, at hun hurtigt blev fundet og bragt tilbage til Børnehjemmet. Næ, hun maatte hellere gaa med Jette hjem, og saa skulde hun prøve at finde ud af, hvor Sanatoriet lå.

Ad Sidegader vandrede de to smaa Eventyrere saa ind i Byen og Jette havde det største Besvær med at trække sin nye Kammerat væk fra alle de oplyste Vinduer, som hun ikke kunde se sig møt paa, for Mette havde kun to Gange i sit Liv været i en By og aldrig ved Juletid.

Hjemme i Doktorboligen var der Travlhed som alle andre Steder, Køkkenpigen masede i Røg og Damp i Køkkenet og opdagede det ikke, at Jette kom hjem med en Gæst, som hun hurtigt bragte op paa sit eget Værelse, hvor hun fandt noget tørt Tøj til hende, saa man meget hurtigt ikke i den lille straaløjede, henrykte Pige i en rød Kjole vilde genkende den lille, graa, triste Mette fra Børnehjemmet med det udslukte og triste Blik.

Værre var det, at Jettes Far var ude hele Aftenen og slet ikke vendte hjem for ud paa Natten, saa det var dem ikke muligt at klare næste Punkt paa Programmet: hvilket Sanatorium, det var sandsynligt, Mettes Far var paa. Og han gik træt i Seng; lidet anende, han, saa lidt som Husbestyrerinden, Klinikdamen og de andre rare Damer i Huset, at i Gæsteværelset sov en lille Flygtning, som i den sidste Radioudsendelse var efterlyst som forsvundet fra et Børnehjem!

Efter at Jette paa forskellig snedig Maade havde bragt Mad op til sin Kammerat, gik hun glad ned til Morgenbordet, gav Faderen hans Morgenkys og begyndte at konversere ham om Sanatorier. Doktor Holm var vant til, at hans Datter havde mange og mærkelige Interesser, men denne vedholdende Interesse en Juleaftendagsmorgen, for Jul paa Sanatorier og nærliggende Sanatorier, og hvor man blev indlagt, naar man boede der og der, forundrede ham dog til sidst, saa meget, at han lagde Avisen fra sig, skubbende Brillerne op i Panden, lagde Armene paa Bordet og sagde: „Sig det saa! Hvad er det du vil? Vi plejer jo ikke at bruge Omveje, Kammerat!“ Jette bed eftertænksomt i sin Honningmad og saa ham an; vel var han hendes Far og bedste Ven — men der var jo det med voksne, at man aldrig helt vidste, hvor man havde dem; de reagerede ikke altid, som man ønskede det, men samtidig var der jo det ved Historien, at hun ikke var helt sikker paa, hvad hun og Mette nu skulde gøre. Hun havde jo selv forlængst brugt alle sine Penge til Julegaver, og i de Bøger, hun havde slaaet op i i Gaar, mens de ventede, var der mange Sanatorier, flere end man kunde naa paa en Juleaftensdag og for en Tokrone. Men netop som hun skulde til at betro sig til Faderen, røg Døren op og ind fo'r Jette og raabte begejstret: „Jette, jeg Fjols, jeg kommer jo pludselig i Tanker om, at der var noget med Roskilde — tror du, jeg kan komme til Roskilde for to Kroner?“

Ja, og saa maatte den noget overrumplede Doktor jo

have hele Forklaringen. Han saa fra den ene til den anden. Jette, der med sine to Aars ældre Erfaringer alligevel var lidt betænkelig ved Situationen og ivrig for, at han skulde forstaa den helt rigtigt, og den noget mindre Mette, i hvis uskyldige Sjæl, der ikke var Gnist at Tvivl om hendes Sags Retfærdighed, hendes Ret og Pligt til at forlade Børnehjemmet for at gaa ud i den vide Verden og finde en elsket Far og være hos ham, naar det var Jul — og forøvrigt altid.

Han lod dem snakke længe og indtrængende, som kun Menneskeunger kan det, der har hele deres gode Barnesjæl i Behold. Naturligvis maa jeg hjælpe dem, tænkte han, men hvordan skal jeg klare det bedst?

Og saa skod han Brillerne paa Plads — og ordnede det, som kun voksne Mennesker kan det, der endnu har en Del af deres Barnesjæl i Behold. Børnehjemmet blev ordnet, Politiet bukkede, og det var ikke saa farlig svært endda at finde ud af, hvor Mettes Far var.

Men Juleaften kom hun nu ikke til at fejre sammen med ham, den maatte hun fejre sammen med sine nye Venner i Doktorboligen, og det blev en god Jul. Og en af Juledagene kørte de ned til Sanatoriet og besøgte Faderen og fik at vide, at han havde det meget bedre. Hvor daarlig han havde været, forstod Mette heldigvis først meget senere. Mette fortalte ham naturligvis, at paa Børnehjemmet kunde hun ikke blive, fordi der ingen Vejr var, ingen Farver og ingen Historier. Faderen nikkede alvorligt, og man skulde være saa gammel og menneskeklog som Dr. Holm for at se, at Faderen havde det som Datteren, han savnede ogsaa Livet og Farverne, der hvor han nu laa. „Hvad skal vi saa gøre af dig, Mettemor?“ spurgte han, „indtil jeg kommer hjem til dig?“

Mette betænkte sig ikke: „Jeg tror, jeg bliver hos Jette og hendes Far, for vi drømmer saa godt sammen!“

„Ja, det var da en udmærket Idé,“ sagde Dr. Holm, ligeledes uden at betænke sig, „det tror jeg ogsaa, vi gør.“

Og derved blev det.

A. H.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Derhjemme hos Tinka sker mystiske Ting!
Paa Jagt efter Briller gaar Karen omkring,
paa Plads er de ikke! Hvordan gaar det til?
Hvem har monstro nu været paa Spil?

Bøjlen er tem og Frakken forsvundet!
Farmand med Rynke i Panden har grundet.
Er det mon Tyve? — Man gyser ved Tanken.
Farmand maa fryse paa Vejen til Banken.

Morten i Skuffen har staaet paa Ho'det,
blandt Huer og Vanter har vældigt han rodet.
Den rede Hue fandt han dog ikke,
den var ej der, hvor den burde ligge.

Mens hele Huset forgæves leder,
Tinka imidlertid ikke sig keder.
i Spejlet man tydeligt ser, hvordan
hun sig øver paa Rollen som Julemand.

(fortsat fra Side 151)

var ret tæt, og det var et helt eventyrligt Syn med de mange skinnende Ringe i Tykningen, og hele Tiden raabte vi, dels for at være i Kontakt med hinanden, dels for at varsko de to, hvis vi skulde komme dem paa Raabehold.

At løbe med en brændende Fakkell er, hvad enhver kan overbevise sig om ved Forsøg, naar det bliver Skøjteførelse, slet ikke saa meget nemt. Balancen bliver en anden, og man bliver frygtelig træt af at løbe med en løftet Arm, men dels fik man jo efterhaanden indstillet sig paa denne Balance, dels fik man vænnet sig til, at Gnisterne fløj en selv om Ørerne, og endelig gav Spændingen os alle Kræfter. Sommetider blev jeg grebet af Panik for, at Faklerne ikke skulde kunne brænde Turen ud, for vel skulde deres Varighed være halvanden Time, men hvor længe havde vi løbet, og hvor længe skulde vi løbe endnu — og hvad hvis det hele var forgæves? Jørgen Skvat, som var med paa Ekspeditionen, havde en vældig Røst og brølede sit: „Her er vi — hvor er I?“ saa jeg syntes, det maatte kunne høres til Gedser, og som vi andre havde Vejr til, raabte vi med: „Her er vi — hvor er I?“

Vi havde vel løbet en Mil, da vi syntes, vi kunde høre noget langt borte, vi løb videre, brølende vort Kalderaab endnu højere og lyttede anspændt, jo, der var virkelig noget, der kunde være et Svar et Sted inde til venstre — og nu forkynnte et hujende Raab fra venstre Fløj, et Raab, som forplantede sig op langs Rækken, at vor Søgen var kronet med Held, og i Løbet af Nul Komma Nul havde den 200 Meter lange Kæde samlet sig i Kreds om 2 meget forknytte Personer, der stod midt i Kredsen og missede mod Lysene og græd lidt af Nervøsitet og meget af Befrielse over Redningen.

De var meget flinke, Vera Vips og Wikkelvejr, startet i rette Tid fra Bogø, men en halv Times Tid efter Turens Begyndelse var Wikkelvejr faldet og havde forvredet en Skulder smertefuldt, og samtidig var Veras ene Skøjterem sprunget, og saa var de blevet enige om at gaa hjem og havde taget Skøjterne af, men snart var Taagen kommet rullende ind over dem, og selv om de havde stræbt efter at naa ind til Kysten, havde de stadig kredset rundt, og til sidst havde de været saa bange for at gaa ud til Størstrømsrenden i Stedet for mod Kysten, at de næsten ikke havde turdet gaa mere, og Wikkelvejrs Skulder havde smertet mere og mere, og det hele havde været temmelig sørgeligt. Netop som vi var ved Slutningen af Beretningen og var ved at drøfte, hvad vi nu bedst skulde gøre, lød der Raab fra Bogøsiden, et taktfast „Hello! Hello!“; og igennem Taagerne saa vi en Række Lyscirkler nærme sig. Det var de store Bogødrengene, der, alarmerede af min Op-ringning til Tromle, ogsaa havde startet en Hjelpeekspedition, og denne Ekspedition havde været saa forsynlig at tage en Kælk og Tæpper med! I en Fart fik vi nu sat de to udmattede Kammerater paa Kælken, saadan at Vera kunde støtte Wikkelvejr og hendes forstuvende eller forvredne Skulder, vi svøbte dem godt ind i Tæpperne, og

med Fakler for og Fakler bag og Fakler paa Siderne begyndte vor sejrige Hjemtur — efter at vi havde sagt Farvel til Tromle og hendes Hjelper og takket dem for deres Hjælp. Jørgen Skvat havde stadig megen Stemme tilbage og istemte allehaande glade Sange, der fik Bugt med Resterne af Nervøsiteten og fik alle til at glemme Trætheden, selv den tørre Hr. Wikkelvejr viste sig at kunne synge, saa den efterhaanden store Menneskemængde, der havde samlet sig paa den lille Kaj, alarmeret af Rygterne, kunde høre, at vi kom hjem med godt Udbytte af Ekspeditionen.

Faklerne blev kastet i Baal, mens vi bandt Skøjterne af, og Snakken gik livligt om Turen. Modrene skyndte sig hjem med de to forkomne, og vi andre hjem til vore Gøremaal.

Jeg naaede lige at anbringe Marias Glorie, der ved en sindrig Mekanisme belystes bagfra, og at iføre mig det Krølhaar, der skulde give mig Værdigheden som Josef. Æselet var støttet af Ølkasser, og der var endnu en saadan Fart og Nervøsitet over mig fra Seneftemiddagens Udflugt og Begivenhederne, at jeg lige bortset fra Klimaet sagtens kunde tænke mig, at jeg var paa Flugt for Livet til Ægypten!

Akela.

Boganmeldelse...

Poul Korsholm: Orientering. (Jul. Gjellerups Forlag. 200 Sider, 9,50). Alt, hvad der har med Orientering og saadant at gøre, har altid været mig temmelig gaadefuldt, det kunde tænkes, at der var mange nye Førere, for hvem disse Dele af Spejdersporten var noget vanskelige, — men vi kan alle trøste os, for det er en god Bog, Poul Korsholm har skrevet om alle Emner, der vedrører Færden i Mark og Skov og grønne Enge. Den fortæller og forklarer, saa man virkelig kan forstaa det om Kortlægning, Kompasser og Kompasafvigelse, Afstandsbedømmelser, primitive og mere exakte og alle Slags Terrænavdringer.

Selv om det maaske nok er en lidt dyr Bog er den ingenlunde for dyr, og den bør findes i et hvert Tropsbibliotek — hvorfor den da ogsaa bl. a. faas paa Depotet.

Red.

Bladtrollden beder alle Læserne huske, at det, der ikke blev Plads til i Bladet, staar mellem Linjerne

HAR I ALLE
HUSKET AT FAA...

Pigespejder-
LØMMEBOGEN 1948

Pris Kr. 2,25

Ved Køb af 6 Stk. faar Patuljen
eller Troppen 10% Rabat

★

KALENDEREN 1948

Pris Kr. 1,50

Pigespejderdepotet LUNDGADE 6. KØBENHAVN Ø

Det danske Pigespejderkorps' Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, København Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, København K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøegade 199,
Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle
Bladbidrag sendes inden den 5. i hver Maaned, hvis de skal naa
at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpssets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøegade 199, Odense. Postgiro 33633. Alle Bidrag til Bladet
sendes inden den 25. i Maaned for at kunne komme med i det
først udkommende Blad.

★ ★ ★

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes pr. 1. Januar 1948 til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro: 36302.
„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 17. December 1947

38093